

РЕШЕНИЕ

№ 986

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. В.
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20221100501031 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 25070138/29.11.2021 г. по описа на
Софийския районен съд (СРС), подадена от М. Г. Н., чрез надлежно упълномощен
представител, срещу решение № 20210790 от 11.11.2021 г., постановено по гр. дело №
5348/2021 г. на СРС, Гражданско отделение, 86-ти състав, с което на основание чл. 49,
ал. 1, вр. ал. 3 от СК е прекратен брака с развод, като дълбоко и непоправимо
разстроен по вина и на двамата съпрузи, постановено е, че жената ще носи
предбрачното си фамилно име – Д., упражняването на родителските права по
отношение на детето Е.М. Н.а, родена на **** г. е предоставено на майката, а на
бащата е определен режим на лични отношения с детето и е осъден да заплаща месечна
издръжка за детето в размер на 200 лева, а семейното жилище е предоставено за
ползване на М. Г. Н..

Първоинстанционното решение е обжалвано от М. Г.Н. в частта относно вината
за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, както и в частта относно
определения режим на лични отношения на бащата с малолетното му дете.

В жалбата са изложени твърдения за неправилност на постановеното решение
поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Въззивникът твърди, че
вината за настъпилото брачно разстройство е само на ищцата по първоначалния иск.
Поддържа, че неправилно съдът е приел, че и двамата съпрузи са виновни за
настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака и двамата не са положили
усилия за съхраняване на взаимоотношенията си, като не е отчел опитите на ответника

да убеди съпругата си да се върне в жилището им и да продължат съвместния си живот без нейната майка.

В частта по определения режим на лични отношения въззивникът посочва, че съдът е определил обичаен режим, който е общоприет от съдебната практика, като не е съобразен фактът, че бащата живее в гр. София, а майката с детето са в гр. Бургас, в дома на родителите на майката. Счита, че часовият диапазон за срещи съвпада с времето, през което детето обикновено спи, което води до липсата на реално осъществяване на контакт между бащата и детето. Поддържа, че бащата разполага с жилище в гр. Бургас, където би могло да бъдат провеждани срещите, а не „по паркинги и градинки“, както обичайно се случва. Твърди, че първоинстанционният съд е изключил от режима на лични контакти абсолютно всички лични и официални празници, освен ако същите не съвпаднат със съботно-неделния режим на лични отношения.

Въззивникът предлага следния режим на лични отношения: 1/ До навършването на 3-годишна възраст на детето – всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 9 часа до 18 часа без преспиване, със или без присъствието на майката, както и един път в седмицата майката да осъществява отдалечен контакт на детето с неговия баща за не по-малко от 1 час чрез технически средства, осигуряващи звукова и зрителна връзка, по време, съобразено с дневния режим на детето и трудовата ангажираност на родителите му; 2/ След навършването на 3-годишна възраст на детето - всяка първа и трета седмица от месеца от 9 часа в събота до 18 часа в неделя с преспиване; 20 дни през лятото, по време, което не съвпада с годишния отпуск на майката; всяка нечетна година на Коледа празници от 9 часа на 23 декември до 18 часа на 26 декември с преспиване; всяка четна година на Новогодишните празници от 9 часа на 30 декември до 18 часа на 2 януари на следващата година с преспиване и на Великденските празници от 9 часа на Разпети петък до 18 часа на следващия понеделник с преспиване; всяка четна година на 25 януари – рождения ден на детето, от 9 часа на 25 януари до 18 часа на 26 януари с преспиване; за рождения ден на бащата – 30 януари, от 9 часа на 30 януари до 18 часа на 31 януари с преспиване; първата половина на всяка пролетна ученическа ваканция с преспиване; както и един път в седмицата майката да осъществява отдалечен контакт на детето с неговия баща за не по-малко от 1 час чрез технически средства, осигуряващи звукова и зрителна връзка, по време, съобразено с дневния режим на детето и трудовата ангажираност на родителите му.

Искането е да се отмени решението в обжалваните части и да се приеме, че вината е на другата страна, както и да бъде определен друг режим на личните отношения на бащата с детето, конкретизиран в жалбата.

В открито съдебно заседание въззивникът, чрез пълномощника си, поддържа въззивната си жалба по изложените в нея съображения.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна Р. А. Д. не е подала отговор на въззивната жалба. Не сочи доказателства.

Въззиваемата страна Р. А. Д., редовно призована, не се явява и не изпраща представител в открито съдебно заседание, вкл. и след като съдът изрично ☐ е предоставил възможност да се яви за да бъде изслушана по реда на чл. 59, ал. 6 от СК, като я е предупредил и за последиците на чл. 161 от ГПК, че може да приеме, че режимът на лични отношения между бащата М. Г. Н. и детето Е.М. Н.а, посочен във въззивната жалба на М. Г. Н., е в интерес на детето.

Във въззивното производство са събирани гласни доказателствени средства по искане на въззивника, съобразявайки допуснато от първата инстанция процесуално нарушение, доколкото първоинстанционният съд е допуснал само един от поисканите от страната свидетели, без да се произнесе изрично по искането за разпит и на втория

свидетел, заявено с отговора на исковата молба.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

С решение № 20210790 от 11.11.2021 г., постановено по гр. дело № 5348/2021 г. на СРС, 86 състав, на основание чл. 49, ал. 1, вр. ал. 3 от СК е прекратен брака с развод, като дълбоко и непоправимо разстроен по вина и на двамата съпрузи. Предоставил е упражняването на родителските права по отношение на детето Е.М. Н.а, родена на **** г. на майката, а на бащата е определен режим на лични отношения с детето, както следва: бащата да вижда и взима детето до навършването на тригодишната му възраст – всяка първа и трета събота от месеца от 10 до 13 часа в присъствието на майката или определено от нея лице, а след това – всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09:00 ч. в събота до 18:00 ч. в неделя, както и двадесет дни през лятото по време, което не съвпада с годишния отпуск на майката.

С обжалваното решение съдът е осъдил М. Г. Н. да заплаща месечна издръжка на малолетното си дете Е. Н.а, действащо чрез неговата майка и законен представител Р. А. Н.а, месечна издръжка в размер на 200.00 (двеста) лева, считано от 15.09.2020 г. до настъпване на причина за изменение или прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва за забава върху всяка просрочена вноска, като е отхвърлил искането за периода от 21.06.2020 г. до 15.09.2020 г., като неоснователно. Постановил е след прекратяване на брака Р. А. Н.а, на основание чл.53 от СК, да носи предбрачното си фамилно име Д.. Семейното жилище, находящо се в гр. София, ул. ****, състоящо се от дневна – столова с кухненски бокс, две спални и сервизни помещения, е предоставено за ползване на М. Г. Н.. Осъдил е ищцата Р. А. Н.а да заплати на СРС 25 лева – държавна такса за прекратяване на брака, а ответникът М. Г. Н. да заплати държавна такса от 313 лева.

С определение № 20066361/12.03.2021 г., районният съд е постановил привременни мерки, че до приключване на делото с влязло в сила решение родителските права върху детето Е.М. Н.а, да се упражняват от майката Р. А. Н.а, а на бащата М. Г. Н. – да вижда и взема детето всяка първа и трета събота от месеца от 10 до 12 часа в присъствието на майката или определено от нея лице.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Държавната такса за въззивното производство е внесена от страната. По изложените съображения съдът приема, че въззивната жалба е редовна, допустима и следва да се разгледат по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваните части е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Първостепенният съд е формирал правните си изводи по спорните в настоящото

производство въпроси, вкл. и за вината, от показанията на свидетелите А.С.П. – приятелка на ищцата и П.И.Т. – приятел на ответника. От показанията на св. Попова се установява, че страните не живеят заедно от средата на 2020 г., тъй като ищцата е напуснала семейното жилище. Свидетелката излага пред съда, че съпрузите не са правили опити да заживеят отново заедно. Като причина за раздялата сочи неразбирателство и охлаждане на отношенията помежду им. По отношение на срещите между бащата и детето поддържа, че те се осъществявали рядко.

От свидетелските показания на св. Т. също се установява, че съпрузите са разделени от средата на 2020 г. и че не съжителстват заедно поради напускане семейното жилище от страна на ищцата. Като причина за раздялата сочи продължителното присъствие на майката на ищцата в дома на младото семейство. Излага в показанията си пред съда, че е присъствал когато ищцата е напуснала семейното жилище. сочи, че раздялата била провокирана от майката на ищцата.

Пред въззивната инстанция е разпитан свидетелят Г.А.Д. – партньор на майката на въззивника. Съдът, след като съобрази обстоятелството, че свидетелят е в близки отношения с майката на въззивника и предвид нормата на чл. 172 от ГПК, приема, че свидетелят може да е заинтересован в полза на въззивника, с оглед на което цени обсъдените показания при съвкупната преценка на всички доказателства по делото. От показанията на свидетеля Д. се установява, че раздялата на съпрузите е настъпила на 21.06.2020 г., след като въззиваемата е напуснала семейното жилище с детето и майка си. Като причина за раздялата на съпрузите излага съвместното съжителство на майката на въззиваемата със семейство на страните. Относно срещите на въззивника с дъщеря си сочи, че след раздялата срещите били няколко на брой при изключителното противопоставяне от страна на майката на детето Е.. Доколкото обсъдените показания не противоречат на събраните по делото доказателства, а са последователни и непротиворечиви, дадени под страх от наказателна отговорност, съдът ги кредитира като неоспорени и взаимно допълващи се.

Съдът дава вяра на показанията на свидетелите, като неоспорени от страните, взаимно допълващи се, освен в частта, в която се сочи причината за раздялата на страните и причината за липсата на регулярни срещи между бащата и детето. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните по делото доказателства не се установяват обстоятелства за липсата на уважение и разбирателство между съпрузите. Няма твърдения и не се установяват тежки конфликти между страните, неуважително поведение и причини за случилото се отчуждаване от страна на съпругата. По отношение на фактическата раздяла, въведена като основание за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, съдът приема за установено от свидетелските показания, че същата е настъпила по инициатива на съпругата, която без установена основателна причина е напуснала семейното жилище заедно с детето на страните и майка си.

От въззивната съдебна инстанция е изискан социален доклад от ДСП – Бургас, изготвен на 13.10.2022 г. В социалния доклад, след направеното социално проучване, е дадено заключение, че непосредствени грижи за отглеждането и възпитанието на малолетното дете Е. Н.а полага нейната майка Р. Д., която изцяло е подкрепяна от майка си Т.ка Д.. Отражено е, че потребностите на детето се задоволяват от майката, която заявява желание детето да не прекъсва връзка с баща си.

Въззивният съд, на основание чл. 59, ал. 6 от СК, е изслушал въззивникът М. Г. Н., който е заявил пред съда, че работи като мениджър-логистика с работно време от 08:30 ч. до 17:30 ч. и от понеделник до петък. Живее сам в гр. София, в апартамент, който е пригоден за семейни нужди. Излага, че след раздялата на страните няма възможност да вижда дъщеря си, тъй като майката възпрепятства срещите помежду им.

Сочи, че бил лишен от възможността да присъства на важни събития в живота на детето си, вкл. и на кръщенето на дъщеря си, което било проведено на 26.04.2022 г. без да е уведомен за това (разбрал от социалните мрежи). Заявява желание за по-чести срещи с детето си, като иска то да присъства в живота и на неговите близки и роднини.

Поради неявяването на въззиваемата в открито съдебно заседание, същата не е изслушана в процедурата по чл. 59, ал. 6 от СК, но е предупредена за възможните последици от проявената процесуална пасивност.

Пред първата инстанция Р. А. Н.а е заявила, че майка ☐ се грижи за детето, а тя участва в грижите. Заявила е, че бащата не вижда детето, защото не идва.

Други доказателства не са събрани от въззивната инстанция.

Съгласно чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, *но служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение*. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т.1 от Тълкувателно решение № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС. Следва, че въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, а е задължен единствено да провери правилното прилагане на релевантните към казуса императивни материалноправни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, *като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи*, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните. Т.е. обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност (в този смисъл е приетото в мотивите към т. 2 от ТР № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС).

Въззивната жалба е основателна.

1. По въпроса за брачната вина.

Правната доктрина приема, че брачната вина е субективното психично отношение на съпруга към неизпълнението на собствените му брачни задължения и техния обективен резултат - дълбокото и непоправимо разстройство на брака.

Първостепенният съд е формирал правните си изводи по спорните въпроси, вкл. и за вината, от събраните пред първата инстанция гласни доказателствени средства. Настоящият въззивен състав кредитира обсъдените показания на свидетелите.

Ищцата (въззиваемата страна) иска бракът да се прекрати поради липсата на взаимно уважение, липсата на разбирателство и настъпилата раздяла, без да е навела конкретни провинения на съпруга, които да са основанията на брачния иск. От установените факти по делото е безспорно, че съпругата е избрала да напусне за неопределено време семейното жилище заедно с общото на двамата съпрузи дете. В съдебното производство не са събрани доказателства за наличие на „важни причини“ по смисъла на чл. 15 от СК, които да налагат съпрузите да живеят разделено. Не се установи съпругата да е предприела напускане на семейното жилище поради настояване (или принуда) на съпруга ☐ – въззивник по настоящото производство. По изложените съображения въззивният състав приема, че фактическата раздяла на

страните е изцяло по вина на съпругата, която продължителна раздяла е довела и до настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Доколкото липсва посочване на конкретни действия (бездействия) на която и да е от страните, които да са в причинно-следствена връзка с напускането на семейното жилище и възникналата фактическа раздяла на съпрузите, то съдът приема, че именно съпругата е нарушила изискването на чл. 15 от СК съпрузите да живеят съвместно, а не се установяват важни причини, които да налагат те да живеят разделено. Като единствено установена причина за напускане на семейното жилище от съпругата може да се приеме съвместното съжителство на семейството на страните с майката на ищцата. С оглед на пасивното процесуалното поведение на въззиваемата и липсата на събрани доказателства за брачната вина на другата страна (въззивника), изводите на първоинстанционния съд относно вината за настъпването на дълбокото и непоправимо разстройство на брака са неправилни, като настоящият състав намира, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е само на съпругата. В този смисъл обжалваното решение в частта относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, следва да се отмени поради допуснатото съществено нарушение на съдопроизводствените правила и се постанови друго, с което да се приеме, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е на Р. А. Д..

2. По спора за режима на лични отношения на детето с въззивника, въззивният състав приема следното:

Нормата на чл. 59, ал. 1, изр. 1 от СК регламентира, че при развод съпрузите по общо съгласие решават въпросите относно отглеждането и възпитанието на ненавършилите пълнолетие деца от брака в техен интерес. В случай, че не се постигне споразумение съдът служебно постановява при кого от родителите да живеят децата, на кого от тях се предоставя упражняването на родителските права, определя мерките относно упражняването на тези права, както и *режима на личните отношения между децата и родителите* и издръжката на децата (чл. 59, ал. 2 от СК), а ал. 4 на чл. 59 от СК постановява, че съдът решава въпросите по ал. 2, след като прецени *всички обстоятелства* с оглед интересите на децата като: *възпитателските качества на родителите*, полаганите до момента грижи и отношение към децата, *желанието на родителите*, привързаността на децата към родителите, пола и възрастта на децата, възможността за помощ от трети лица - близки на родителите, социалното обкръжение и материалните възможности.

Законът предвижда едновременното действие на диспозитивното и на служебното начало, по преценка на съда, воден от интереса на детето. Интересът на детето е установен като главен критерий при решаването на спор между родителите относно мерките на лични отношения между тях и детето. Като неразделна част от интереса на детето следва да се приеме и скрепеното в чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека (Конвенцията), право на личен и на семеен живот, вкл. общуването му и с двамата родители. Европейският съд по правата на човека многократно е отбелязвал в решенията си, че възможността на родител и дете да бъдат заедно представлява основен елемент от семейния живот и е защитен по силата на чл. 8 от Конвенцията.

Съгласно чл. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето (ратифицирана от Република България през 1991 г.): „Висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, *от съдилищата*, административните или законодателните органи.”

Съгласно чл. 24 от Хартата на основаните права на Европейския съюз: „При всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции

по отношение на децата, *висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение.*”. Понятието за висшите интереси на детето произтича от втория принцип на Декларацията за правата на детето от 20 ноември 1959 г. на Общото събрание на ООН, който гласи: „Детето ще се ползва от специална защита и на него ще му бъдат предоставени възможности и улеснения, чрез закона или чрез други средства, които да му позволят да се развива физически, умствено, морално, духовно и социално по здравословен и нормален начин и в условия на свобода и достойнство. При приемането на законите за тази цел *най-доброто осигуряване на интересите на детето трябва да бъде най-висше съображение.*“

В настоящото производство въззивният съд не е допуснал съдебно-психологична експертиза, тъй като не е сезиран със спор за родителските права, а се спори за най-добрия режим на личните отношения, които следва да има детето с бащата. Като съобрази събраните по делото гласни доказателствени средства, съдът намира за установено, че родителят на когото е предоставено упражняването на родителските права – майката, неправомерно затруднява срещите между детето и бащата. Запазването на добрите отношения, честите лични контакти следва да се стимулират и подпомагат, включително от родителя, комуто са възложени родителските права, както и от разширения кръг роднини на майката и бащата. Развитието на детето трябва да се извършва при грижата, подкрепата и авторитета и на двамата родители, независимо от тяхната раздяла и всеки един от тях, в името на благополучието на детето трябва да му внушава уважение и респект и към другия родител, както и да съдейства и емоционално подкрепя детето си за преодоляване на кризата от разпада на връзката между родителите. Съдът намира, че в интерес на детето е да предостави по-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения между детето и бащата. Следва да се посочи, че съдът съобрази и пасивното процесуално поведение на въззиваемата, изразяващо в неподаване отговор на въззивната жалба и неявяването ѝ в открито съдебно заседание (нито лично, нито чрез представител), както и не се е ползвала от дадената ѝ възможност за изслушване по реда на чл. 59, ал. 6 от СК, което е пречка въззивният състав да придобие лични впечатления от родителския капацитет на въззиваемата страна. Съдът е уведомил страната за последиците на чл. 161 от ГПК, че може да приеме предложението от бащата режим на лични отношения с детето, че е в интерес на детето. С оглед изложеното, съдът следва да измени режима на лични отношения, като съобрази ниската възраст на детето и обстоятелството, че родителите живеят в различни градове. При определяне на режима на личните отношения, съдът предвиди преходен режим с цел плавното адаптиране на детето за срещите му с бащата. В този смисъл съдът определя следния режим на лични отношения, както следва:

В продължение на първите три месеца, считано от влизане в сила на съдебното решение, всяка първа и трета седмица от месеца от 09:00 часа до 18:00 часа в събота и неделя, без преспиване на детето при бащата и в присъствието на майката или определено от нея лице; след първите три месеца, в продължение на шест месеца – всяка първа седмица от 09:00 часа до 18:00 часа в събота и неделя, без преспиване на детето при бащата и без присъствието на майката; след изтичане на първите девет месеца – всяка първа и трета седмица от месеца от 09.00 часа в събота до 18.00 часа в неделя с преспиване на детето при бащата, както и 20 дни през лятото по време, което не съвпада с годишния отпуск на майката; всяка нечетна година на Коледните празници от 10.00 часа на 24 декември до 18 часа на 26 декември с преспиване на детето при бащата; всяка четна година на Новогодишните празници от 10.00 часа на 30 декември до 18 часа на 2 януари на следващата година с преспиване на детето при бащата и на Великденските празници от 10.00 часа на Разпети петък до 18 часа на Светли понеделник с преспиване на детето при бащата; всяка четна година на 25 януари –

рожденият ден на детето от 10.00 часа на 25 януари до 18 часа на 26 януари с преспиване на детето при бащата; за рождения ден на бащата – 30 януари, от 10.00 часа на 30 януари до 18 часа на 31 януари с преспиване на детето при бащата.

По разносните съдът приема следното:

Разносните в производството се възлагат съгласно разпоредбата на чл. 329, ал. 1, изр. 1 от ГПК.

С оглед извода за вина на въззиваемата Р. А. Д., за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака, и искането на въззивника за присъждане на разноси, съдът осъжда Р. А. Д. да заплати на М. Г. Н. сумата от 980 лева, включваща заплатено адвокатско възнаграждение от 960 лв. и 20 лв. – платена държавна такса за въззивното производство, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК (лист 43 от делото).

Предвид изложеното, решението на районния съд в обжалваната част, следва да се отмени, като неправилно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по въззивна жалба, подадена от М. Г. Н., ЕГН *****, съдебно решение № 20210790/11.11.2021 г., постановено по гр. дело № 5348/2021 г. на Софийския районен съд, 86-ти състав, в частта, с която се обявява, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат мъжът и жената, както и в частта, с която М. Г. Н. е осъден да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата от 25 (двадесет и пет) лв. (включена в сумата от 313 лв.), представляваща държавна такса за първоинстанционното производство, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОБЯВЯВА, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е на Р. А. Д..

ОТМЕНЯ по въззивна жалба, подадена от М. Г. Н., ЕГН *****, съдебно решение № 20210790/11.11.2021 г., постановено по гр. дело № 5348/2021 г. на Софийския районен съд, 86-ти състав, в частта, с която е определен режим на лични отношения на бащата М. Г. Н. с дете Е.М. Н.а, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата М. Г. Н., ЕГН *****, с дете Е.М. Н.а, ЕГН *****, както следва:

В продължение на първите три месеца, считано от влизане в сила на съдебното решение, всяка първа и трета седмица от месеца от 09:00 часа до 18:00 часа в събота и неделя, без преспиване на детето при бащата и в присъствието на майката или определено от нея лице; след първите три месеца, в продължение на шест месеца – всяка първа седмица от 09:00 часа до 18:00 часа в събота и неделя, без преспиване на детето при бащата и без присъствието на майката; след изтичане на първите девет месеца - всяка първа и трета седмица от месеца от 09.00 часа в събота до 18.00 часа в неделя с преспиване на детето при бащата, както и 20 (двадесет) дни през лятото по време, което не съвпада с годишния отпуск на майката; всяка нечетна година на Коледните празници от 10.00 часа на 24 декември до 18 часа на 26 декември с преспиване на детето при бащата; всяка четна година на Новогодишните празници от 10.00 часа на 30 декември до 18 часа на 2 януари на следващата година с преспиване на детето при бащата и на Великденските празници от 10.00 часа на Разпети петък до 18 часа на Светли понеделник с преспиване на детето при бащата; всяка четна година на 25 януари – рожденият ден на детето от 10.00 часа на 25 януари до 18 часа на 26 януари с преспиване на детето при бащата; за рождения ден на бащата – 30 януари, от 10.00 часа на 30 януари до 18 часа на 31 януари с преспиване на детето при бащата.

ОСЪЖДА Р. А. Д., ЕГН *****, да заплати на М. Г. Н., ЕГН *****, на основание чл. 329, ал. 1, изр. първо от ГПК, сумата от 980 лв. – разноски по въззивно гр. дело № 1031/2022г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

ОСЪЖДА Р. А. Д., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, сумата от 25 (двадесет и пет) лева – държавна такса.

В останалата част решение № 20210790/11.11.2021г., постановено по гр. дело № 5348/2021 г. на Софийския районен съд, 86 състав е влязло в сила, като необжалвано.

Решението в частта относно вината не подлежи на касационно обжалване, а в останалата част може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____